

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 28 Ἰανουαρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 9

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Διακόσια τριάντα ἓνα! φώναξε.

— Πέτα του τὸ γάντζο! φώναξε ὁ Ντάν.

Ὁ Χάρβεϋ ἔρριξε τὸν γάντζο στὰ χέρια τοῦ Μανουέλ. Ἐκεῖνος τὸν πέρασε ἀπὸ μιὰ θηλειὰ δεμένη στὴν πλώρη καὶ ὕστερα ἄρπαξε τὸ παλάγκο τοῦ Ντάν, τὸ γάντζωσε στὸ κατσανέλλο τῆς πρύμνης καὶ πήδησε στὴ γολέττα.

— Βίρα! φώναξε ὁ Ντάν.

Ὁ Χάρβεϋ τράβηξε τὸ σκοινί, ἀπορώντας κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴ εὐκολία ἀνέβαινε ἢ ψαρόβαρκα ἀπάνω.

— Κράτει! Δὲν τὴν κουρνιάζουμε στὸν παπαφίγκο! φώναξε ὁ Ντάν γελώντας.

Καὶ ὁ Χάρβεϋ κράτησε γιατί ἡ ψαρόβαρκα κρεμόταν κι' ὅλας στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Λάσκα παλάγκο καὶ κόθε δίπλα! φώναξε ὁ Ντάν.

Καὶ καθὼς ὁ Χάρβεϋ ἀρχίζει νὰ χαλαρώνῃ τὸ τράβηγμα τοῦ σκοινιοῦ γιὰ νὰ κατεβῇ ἡ βάρκα, ὁ Ντάν ἔπιασε τὸ ἐλαφρὸ βαρκάκι μὲ τὸ χέρι καὶ τὸ ἔστριψε σιγὰ-σιγὰ ἕως ὅτου ἀκούμπησε ἀπαλὰ στὸ κατὰστρωμα, πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο καράβι.

— Ὅταν εἶναι ἄδειες εἶναι ἐλαφρὲς σὰν καρυδότσουφλες, εἶπε ὁ Ντάν. Γιὰ πρωτάρης καλὰ τὰ κατὰφες, ὅταν εἶναι ἕως φουρτούνα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκόλῃ δουλειά.

— Ἐ, πῶς τὰ πάμε τώρα; ἔκανε ὁ Μανουέλ ἀπλώνοντας τὸ μελαχροινὸ του χέρι. Χτὲς τὸ βράδυ αὐτὴ τὴν ὥρα σὲ ψάρευαν τὰ ψάρια. Σήμερα ψαρεύεις ἐσὺ τὰ ψάρια. Ἐ, τί λές;

— Σᾶς—θὰ σᾶς χρωστῶ εὐγνωμοσύνη σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, κατὰφερε νὰ προσφέρῃ ὁ Χάρβεϋ.

Καὶ τὸ κακομαθημένο χέρι του κινήθηκε ἄλλῃ μιὰ φορὰ κατὰ τὴν τσέπη του, μὰ θυμῆθηκε πῶς δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ δώσῃ. Ὅταν γνω-

ρίστηκε καλύτερα μὲ τὸν Μανουέλ ἡ σκέψη μονάχα γιὰ τὸ λάθος ποὺμποῦσε νὰ κάνῃ, τοῦ ἔφερνε ὅλο τὸ

αἷμα στὸ κεφάλι του, ἀκόμη κι' ὅταν βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ βάθος τῆς κουκέτας του.

— Νὰ μὴν τὴν χρωστᾶς σὲ μένα τὴν εὐγνωμοσύνη εἶπε ὁ Μανουέλ. Τί θὰ σ' ἄφηνα νὰ σὲ πάρῃ τὸ ρέμα μπρὸς στὰ μάτια μου; Νὰ τώρα ποῦ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ μαμμὰ τοῦ ἀδελφοῦλῃ της.

έγινες ψαράς, έ, τί λές; Ού! "Αου! "Εσκυψε τὸ κορμί του μπρὸς κι' ὕστερα πίσω με ἀπότομες κινήσεις γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ.

— Δὲν καθάρισα τὴν βάρκα ἀπόψε. Εἶχα πολλὴ δουλειά. Πῶς τσίμπησαν τ' ἀφιλότιμα! Ντάν, παλικάρι μου κάνουντο ἐσὺ γιὰ μένα.

Ὁ Χάρβεϋ προθυμοποιήθηκε νὰ τρέξῃ αὐτός. Νὰ εὐκαιρία νὰ κάνῃ κάτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωή.

Ὁ Ντάν τοῦ πέταξε μιὰ ξύστρα καὶ ὁ Χάρβεϋ ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὴν ψαρόβαρκα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καθαρίζῃ ἀδέξια ἀλλὰ με ὅλη τὴν καλὴ διάθεση.

— Βγάλε τὰ παγκάκια, ξύσε τὰ καλά καὶ ἀκούμπησέ τα χάρω, εἶπε ὁ Ντάν. Μὴν ἀφήνῃς ποτὲ ἓνα παγκάκι νὰ παίζῃ στοὺς ἄρμους του. Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σοῦ χρειάστῃ καὶ πεις! Νὰ ὁ Μακρὺς Τζάκ.

Ἐνας ἀστραφτερός καταρράκτης ἀπὸ ψάρια πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ξεχύθηκε μέσα στὴν μάντρα.

— Μανουέλ, τὸ παλάγκο. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ καρφώσω τὰ τραπέζια. Χάρβεϋ, ξεμπερδεύε με τὴ βάρκα τοῦ Μανουέλ. Ἡ βάρκα τοῦ Μακρικοῦ Τζάκ θὰ μπῇ μέσα.

Ὁ Χάρβεϋ σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἔξυσε καὶ εἶδε τὴν καρίνα μιᾶς ψαρόβαρκας ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Ἐ, καθὼς βλέπω ἀρχίζεις νὰ βρίσκῃς γοῦστο, ὅπως τὸ παπὶ σὰν βρεθῇ μέσα στὸ νερό, εἶπε ὁ Μακρὺς Τζάκ, ἀπὸ τὸ Γκάλβεϋ, ἓνας ἄντρας με ψαρό πηγούνη καὶ πεταχτὸ ἀπάνω χεῖλι, κουνιόντας τὸ κορμί του μπρὸς καὶ πίσω με τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ὅπως ὁ Μανουέλ.

Ἀπὸ κάτω ἀκούγόταν ὁ καπετὰν Ντίσκο ποὺ γκρίνιαζε μέσα στὴ καμπίνα του καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε μασουλίζοντας τὸ μολύδι τοῦ ἐφθανε ὡς τ' αὐτιά τους.

— Ἐκατὸν σαράντα ἐννιά μιση. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ τιμωρήσῃ, Δισκοδόλε, φώναξε ὁ Μακρὺς Τζάκ. Σκοτώνομαι γιὰ νὰ γεμίσω τίς τσέπες σου παράδες. Καὶ πάλι τίποτα δὲν κατάφερα! ὁ Πορτογάλος με ξεπέρασε σήμερα.

Ἐνα βουβὸ κύλισμα. Ἦταν μιὰ τρίτη ψαρόβαρκα ποὺ πλεύριζε κι' ἓνας καινούργιος καταρράκτης ψάρια ποὺ ἐπεφταν στὸ πάρκο.

— Διακόσια τρία!

Αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε τώρα ἦταν ἓνας ἄνδρας ἀκόμη πιὸ γερὸς καὶ δυνατὸς ἀπὸ τὸν Ἰρλανδὸ καὶ τὸ πρόσωπό του παρουσίαζε τὸ ξεχωριστὸ

χαρακτηριστικὸ ὅτι ἦταν χωρισμένο στὰ δύο, ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μᾶτι ὡς τὴ δεξιὰ γωνιά ἀπὸ τὸ στόμα με ἓνα φοβερὰ κόκκινο σημάδι.

Ὁ Χάρβεϋ, μὴν ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ κάνῃ ἔξυσε καὶ καθάριζε καθε βάρκα καθὼς τὴν κατέβαζαν ἀπὸ τὸ παλάγκο, ἔβγαζε τὰ παγκάκια καὶ τὰ τοποθετοῦσε στὸ βάθος τῆς βάρκας.

— Γρήγορα πήρε τὸν ἀέρα τῆς δουλειᾶς, εἶπε ὁ ἄνθρωπος με τὸ κόκκινο σημάδι, κοιτάζοντάς τον με προσοχή. Δυὸ συστήματα ὑπάρχουν γιὰ νὰ κάνῃ ἓνα πρᾶγμα κανεῖς: τὸ ἓνα εἶναι τὸ σύστημα τῶν ψαράδων — ν' ἀρχίζῃς ἀπ' ὅποιον ἄκρῃ σοῦ βολεῖ καὶ στὸ τέλος νὰ κάνῃς κάτι σωστὸ στὴν τύχη—καὶ τὸ ἄλλο, . .

— Ἐκεῖνο ποὺ εἶχαμε στὸ "Ο-χάϊο, τὸν ἔκοψε ὁ Ντάν παραμερίζοντας τοὺς ναυτικούς γιὰ νὰ περάσῃ με μιὰ μακρὴ τάβλα ποὺ εἶχε καρφωμένα δυὸ πόδια στὶς ἄκρες τῆς. Τράβα πάρα-πέρα, Τὸμ Πλάττι, κι' ἄφησέ με νὰ στήσω τὰ τραπέζια.

Ἐχώσε τὴν μιὰ ἄκρῃ τῆς τάβλας ἀνάμεσα σὲ μιὰ χαραματιά τῶν σανίδων τῆς κουπαστῆς, ἀνοίξε τὰ πόδια, καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἴσα-ἴσα τὴν τελευταία στιγμή γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὴν καρπαζιά ποὺ τοῦ κατάφερε ὁ γερόλυκος τοῦ ναυτικοῦ.

— Νά, κι' αὐτὸ τὸ ἔκαναν στὸ "Ο-χάϊο, Ντάννου!

— Τότε δίχως ἄλλο θ' ἀλλοιθώριζαν γιὰ τὴν τούτη δὴ ἐπῆγε στραβά, εἶπε ὁ Ντάννου κ' ἐγὼ ξέρω κάποιον ποὺ θὰ βρῇ τίς μπότες του κρεμασμένες στὸ μεγάλο κατάρτι ἂν δὲν μᾶς ἀφήσῃ ἡσυχους. Τραβάτε ἄρδω, εἶπα. Εἶμαι βιαστικός, δὲν τὸ βλέπετε;

— Τώρα εἶσαι βιαστικός καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα κάθεσαι ξαπλωμένος ἐπάνω στὸ παλαμῆρι καὶ κοιμάσαι, εἶπε ὁ μεγάλος Τζάκ. Τέτοια ξεδιαντροπιά δὲν τὴν εἶδα σ' ἄλλον. Πολὺ φοβοῦμαι πῶς μέσα σὲ μιὰ βδομάδα θὰ μᾶς τὸν χαλάσῃ τὸν νεοσύλλητό μας.

— Χάρβεϋ τὸν λένε, εἶπε ὁ Ντάν, σείοντας δυὸ μαχέρια με παράξενο σχῆμα. Καὶ πρὶν περάσῃ καιρὸς θὰ εἶναι ὁ καλύτερος ἀπὸ πέντε γαριδοκυνηγούς τοῦ Μπόστον μαζί.

Ἀκούμπησε με χάρη τὰ μαχέρια του ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴ φιγούρα ποὺ ἔκαναν.

— Ἐγὼ λέω πῶς κάνουν σαράντα δύο, εἶπε μιὰ ἀδύνατη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά τῆς κουπαστῆς.

Ἐνα τρανταχτὸ γέλιο ἀκούστηκε κι' ὕστερα μιὰ ἄλλῃ φωνὴ ἀπάντησε:

— Τότε μιὰ φορά θ' ἄλλαξε ἡ τύχη μου, γιὰτὶ ἐγὼ ἔχω σαράντα

πέντε μ' ὅλο ποὺ εἶμαι ὅλος πρισμένος ἀπὸ τὰ τσιμπήματα.

— Σαράντα δύο ἢ σαράντα πέντε ἔχω χάσει τὸ σωστὸ λογαριασμό, εἶπε ἡ ἀδύνατη φωνή.

— Εἶναι ὁ Πέν καὶ ὁ μπάρμπα Σάλτερς ποὺ μετρᾶνε πόσα ψάρια πιάσανε. Θὰ κάνουνε τίς μάντρες νὰ βουλιάσουν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες, εἶπε ὁ Ντάν. Γιὰ κοίταξέ τους.

— Ἐλάτε! Ἐλάτε! μούγγρισε ὁ μεγάλος Τζάκ. Κάνει ὕγρασία ἐκεῖ ἔξω ποὺ βρισκόσαστε παιδιά.

— Σαράντα δύο, εἶπε.

Ἦταν ὁ μπάρμπα Σάλτερς.

— Τότε θὰ τὰ ξαναμετρήσω ἀποκρίθηκε μαλακὰ ἡ ἄλλῃ φωνή.

Οἱ δυὸ βαρκοῦλες λιχνίζονταν πλάϊ-πλάϊ κι' ἦρθαν καὶ σκούνησαν πάνω στὸ πλευρὸ τῆς γολέττας.

— Χαρά στὴν ἐπιμονή σου! φώναξε ὁ μπάρμπα Σάλτερς, χτυπώντας με δύνανμη τὰ κουπιά του στὸ νερό γιὰ νὰ κάνῃ πίσω ἡ βάρκα. Τὶ μούρλια ἦρθε σ' ἓνα σκαφτιά σὰν καὶ σένα νὰ πατήσῃ τὸ ποδάρη του ἐπάνω σ' ἓνα καράβι! Κόντεψες νὰ με κάνῃς λυῶμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Κάποτε, γιὰ νὰ σατυρίσουν τοὺς ἐξωφρενισμούς τῆς νέας τότε «φουτουριστικῆς» ζωγραφικῆς — αὐτῆς ποὺ στὴ Γερμανία τὴν ἐξώντισε τώρα ὁ Χίτλερ — εἶπαν πῶς ἓνας ζωγράφος ἐξέθεσε ἓναν πολὺ παράξενο πίνακα! Ἐπιγραφόταν «Ἡ διάδοσις τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης», ἀλλὰ δὲν παρίστανε ἀπολύτως τίποτα. Ἐνα σκούρο μόνο χρῶμα ριχμένο ὁμοίμορφα παντοῦ.

— Μὰ ποὺ εἶναι οἱ Ἑβραῖοι; τὸν ρωτοῦσαν τὸ ζωγράφο.

— Αὐτοὶ πέρασαν, τοὺς ἀπαντοῦσε.

— Κι' οἱ Αἰγύπτιοι;

— Αὐτοὶ ἔρχονται, δὲν ἐφάνηκαν ἀκόμα.

— Ἡ θάλασσα ἐπιτέλους;

— Μ' αὐτὴ διέστη! Δὲν φαίνεται παρὰ τὸ... κενό.

Τώρα λένε γιὰ ἓναν ἄλλον πίνακα, ποὺ, καθὼς ἰσχυρίζονταν ὁ ζωγράφος του, παρίστανε «αἶγα βόσκουσας», ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κανέναν παρὰ ἓνα σταχτὶ φόντο.

— Μὰ ποὺ εἶναι ἡ γίδα;

— Ἐφυγε!

— Καὶ τὸ γρασίδι;

— Τὸ ἔφαγε ὅλο. Αὐτὸ ποὺ φαίνεται, εἶναι τὸ γυμνὸ χῶμα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑ καλοκαιριάτικο πρωτὶ, ὅταν ἦμουν παιδί στὴ Ζάκυνθο, βρέθηκα — δὲν θυμοῦμαι τώρα πῶς καὶ γιατί — στὸ περιβολάκι τῆς γειτονικῆς μας ἐκκλησίας. Ὁ ἐφημέριος, ὁ σεβάσιμος παπα-Σαράντης, καθόταν ἐκεῖ σὲ μιὰ καρέκλα, μ' ἓνα βιβλίο στὸ χέρι, καὶ κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια του καὶ κοίταζε ὀλόγυρα τὸ περιβολάκι, σὰ νὰ καμάρωνε τὸ «έργο τῶν χειρῶν του»· γιὰτὶ πραγματικῶς αὐτὸς τὸ εἶχε φτιάσει, αὐτὸς τὸ εἶχε δημιουργήσει σχεδὸν «ἐκ τοῦ μηδενός». Κι' εἶχε δίκιο νὰ τὸ καμάρωνῃ. Τὸ περιβολάκι ἐκεῖνο, ἀφότου ἦρθε στὴν ἐκκλησιά ἐφημέριος ὁ παπα-Σαράντης, εἶχε γίνεαι ἀγνώριστο. Μόνο τὰ δρομάκια του ἔμεναν λευκά. Ὅλο τὸ ἄλλο πρασίνιζε ἀπὸ πυκνὰ δέντρα καὶ δεντράκια, ἀπὸ θάμνους κι' ἀπὸ χλόη. Καὶ μέσα στὸ ἀδιάκοπο αὐτὸ πράσινο, φάνταζαν ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κόσμου, κόκκινα, κίτρινα, ἄσπρα, γαλάζια, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν στὶς δόξες τους. Ἀκόμα κι' οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι ὡς ἀπάνω με κισσοὺς, γιαισεμιές κι' ἁγιοκλήματα. Μιὰ μεγάλη «περγουλιὰ» — κρεβδανίνα με φουντωμένη κι' ὀλάνθιστη κληματαριά — ἔρριχνε τὸν ἥσκιο της σὲ κάποια ἔκταση. Κάτω ἀπ' αὐτὴν καθόταν κι' ὁ παπὰς με τὸ βιβλίο του. Ὅλο τὸ ἄλλο περιβόλι ἦταν μέσα στὸν ἥλιο, ποὺ ἔκανε τίς φυλλωσιές νὰ λάμπουν χρυσοπράσινες, τίς λεπτὲς προπάντων καὶ τίς διάφανες, σὰν τῆς κληματαριάς, ποὺ τὰ νέα της φύλλα φαίνονταν πραγματικῶς χρυσαφένια.

Ἐγὼ τριγύριζα. Κυνηγώντας μιὰ πεταλούδα, ἔφτασα κοντὰ στὸν παπὰ. Τὴ στιγμή ἐκείνη, εἶχε τὰ μάτια του προσηλωμένα στὸν τοῖχο ποὺ πρασίνιζε ἀντίκρυ του. Στάθηκα καὶ κοίταξα κι' ἐγὼ πρὸς τὸν τοῖχο, σὰ νὰ θελῶ νὰ ἰδῶ τί εἶχε κινήσει ἐκεῖ τὴν προσοχή του. Ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα ἔκτακτο. Μόνο τὴν πρασινάδα καὶ τὰ κοινὰ λουλουδάκια ποὺ τὴν στόλιζαν. Καὶ τότε, σὰ νὰ κατάλαβε τὴν ἀπορία μου, ὁ παπὰς μοῦ εἶπε:

— Ναί, βλέπω τὴν πρασινάδα. Τί ὥραία ποὺ εἶναι! . . Ἰδέε, ἰδέε. . . Τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ εὐχάριστο, τὸ πιὸ ξεκουραστικό γιὰ τὰ μάτια χρῶμα, εἶναι τὸ πράσινο. Γι' αὐτὸ, παιδί μου ὁ πανάγαθος Θεὸς τὸ σκόρπισε με τὴν ἀφθονία στὴν κτίση.

Αὐτὸ καὶ τὸ γαλάζιο. Γιὰτὶ καὶ τὸ γαλάζιο τὸ ἴδιο ξεκουράζει τὰ μάτια. Τὰ γυαλιά, ποὺ φοροῦμε τὸ καλοκαίρι γιὰ τὴν ἀντηλιά, εἶναι πάντα πράσινα ἢ γαλάζια. Κάποτε καὶ μαῦρα. Ἀλλὰ ποτὲ κόκκινα, πορτοκαλιά, κίτρινα, μαδιὰ. Αὐτὰ τὰ χρώματα κουράζουν. Μόνο τὸ πράσινο καὶ τὸ γαλάζιο εἶναι γιὰ τὰ κουρασμένα μάτια. Κι' ἐνῶ ὁ Θεὸς ἐφρόντισε νὰ μᾶς τὰ ἔχῃ ἀφθονα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο χρῶμα — μετὴ θάλασσα, μετὴ τὸν οὐρανό, μετὴ τὴν φυτεμένη γῆ — ὁ ἀνὴρ τὸς ἄνθρωπος ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ μὴν τὰ βλέπῃ σχεδὸν ποτέ. Κλείσθηκε σὲ πόλεις μακριὰ ἀπὸ τὰ κρογιαλῖα, ἔκαμε στενοὺς δρόμους καὶ πανύψηλα σπίτια, ὁ οὐρανὸς σ' αὐτὲς τίς πόλεις δὲν εἶναι παρά λουρίδες, κι' ἡ πρασινὴ ἐξοχή, ἡ γαλάζια θάλασσα, δὲν φαίνονται παρ' ἀπὸ μακριὰ ἢ καθόλου. Ἔτσι τὰ ὑγιεινὰ χρώματα ἔχουν ἐξοριθεῖ κι' ὁ ἀνὴρ τὸς ἄνθρωπος, ὁ πολιτισμένος τῶν πόλεων, δὲν ἔχει μπροστὰ στὰ μάτια του παρὰ τὰ χρώματα ποὺ τὰ βλέπτουν. Ἐγὼ τοιούχιστο ἔχω τὸ περιβολάκι μου. Τὸ πράσινο με τριγυρίζει. Κι' ἂν θέλω καὶ γαλάζιο δὲν ἔχω παρὰ νὰ σγκώσω τὰ μάτια μου ψηλά. . .

Αὐτὰ μοῦ εἶπε τὸ καλοκαιριάτικο ἐκεῖνο πρωτὶ, στὸ περιβολάκι του, ὁ

σοφὸς παπα-Σαράντης. Καὶ πόσες φορές δὲν τὰ θυμήθηκα ἀπὸ τότε! Τὰ θυμήθηκα καὶ σήμερα, διαβάζοντας στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν «ἐδδομάδα τοῦ Πρασίνου». Θὰ γίνῃ τὸν ἐρχόμενο μῆνα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη προπαγάνδα, γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ εὐεργετικοῦ χρώματος στὶς πόλεις καὶ στὶς περιοχὲς τους ποὺ τὸ στεροῦνται. Αὐτὴ ἡ προπαγάνδα, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ πολλὰ χρόνια, χρειάζεται πολὺ. Πρωτύτερα, ἡ Ἀθήνα, ὅπου δὲν ἦταν ἄσπρη, ἦταν κίτρινη ἢ σταχτιά. Γύμνια καὶ ξεραῖλα στοὺς λόφους ποὺ τὴν τριγύριζαν καὶ στοὺς τόπους ὅπου δὲν εἶχαν κτισθεῖ ἀκόμα σπίτια. Σήμερα εἶναι πράσινα σχεδὸν ὅλα. Ἐγιναν δασάκια καὶ περιβόλια παντοῦ. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνῃ καὶ στὶς ἐπαρχίες, ὅπου ὑπάρχουν ἄσπρες, κίτρινες ἢ σταχτιές πόλεις, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀθήνα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργο καὶ νὰ συμπληρωθῇ. Τὸ εὐεργετικὸ Πράσινο ἄς ἀπλωθῇ παντοῦ ὅπου ὑπάρχει γυμνὴ καὶ ξερὴ γῆ, κι' ἡ «ἀναδάσωση» ἄς εἶναι τὸ σύνθημα. Δὲν ξεκουράζει μόνο τὰ μάτια τὸ Πράσινο! Ξεκουράζει καὶ τὴν ψυχὴ. Ἐχει πολλοὺς καὶ μεγάλους προσρισμούς—ἡ φυτεία! — ἀλλὰ καὶ σὰ διακοσμητικὸ μόνο νὰ τὸ πάρουμε, εἶναι μιὰ εὐτυχία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

9

Καὶ τώρα;—συλλογιζόταν ὁ Γιαννάκης—ποὺ θὰ βροῦ τὸ Γεροντάκι, γιὰ νὰ τοῦ πῶ πῶς ἔκαμα ὅ,τι μοῦ παράγγειλε, καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰνεβῶ στὸ βουνό;

Καὶ νά, μόλις ἔκαμε αὐτὴ τὴ σκέψη ὁ Γιαννάκης, τὸ Γεροντάκι, τὸ Πνεῦμα τοῦ Βουνοῦ, παρουσιάσθηκε.

— Ἐτοιμα ὅλα; τὸν ρώτησε.

— Έτοιμα, αφέντη μου. Ίδέστε !
— Τό ήξερα κι' ήρθα. Γιά, νά ιδώ.
Ήταν μπροστά στίς αποθήκες. Τό Γεροντάκι μπήκε σέ ύλες, είδε τάρδιασμενα ψωμιά, δοκίμασε ένα κι' ευχαριστήθηκε πολύ.
— Είσαι καλό παιδί, Γιαννάκη, είπε. Μπράβο !
— Έχω λοιπόν, την άδεια νάνεβώ στά βουνό ; ρώτησε ό Γιαννάκης. Τό Γεροντάκι έκαμε πώς δέν άκουσε. Καί κοιτάζοντας μέ τά πονηρά του ματάκια τό παιδί, εξακολούθησε νά τοῦ λέη :
— Μπράβο ! Κι' εγώ τώρα, γιά νάνταμείνω τούς κόπους σου, θά σοῦ κάνω ένα δώρο. . . θά σοῦ χαρίσω αὐτή τήν ταμπακίερα. Πάρ' τη !
Λέγοντας έτσι, έβγαλε μιὰ μεγάλη χρυσή ταμπακίερα καί τήν έδωσε στό Γιαννάκη.
— Μά τί θά τήν κάμω ; ρώτησε αὐτός, καθώς τήν έπαιρνε. Έγώ δέν ρουφῶ ταμπακό, οὔτε καπνίζω. Τί έχει μέσα ;
— Άνοιξε τη καί θά ιδῆς, ἀποκορίθηκε τό Γεροντάκι.
Καί μ' ένα δυνατό, κοροϊδευτικό γέλιο, χάθηκε, αφήνοντας τό Γιαννάκη μονάχο, μέ τή χρυσή ταμπακίερα στά χέρια.
«Με γέλασε ! συλλογίστηκε τό παιδί. Άντί νά μάφήση νάνέβω στό βουνό ὅπως μοῦ είχε ὑποσχεθεῖ, μοῦ έδωσε αὐτό τό παλιόπραμμα, πού δέν ξέρω τί νά τό κάμω».

(* Ακολουθεῖ)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
Τά παιδιά δέν γελοῦσαν πιά, μά έτρεχαν νά βρουν νά κρυφτοῦν κάπου. Κυνηγημένα ἀπό τό σκύλο βρήκαν μπρός τους τήν ἀνοιχτή πόρτα τοῦ κήπου καί μπήκαν μέσα γιά νά σωθοῦν. Ὁ σκύλος, τρέχοντας ἀπό πίσω τους βρήκε έξαφνα μπροστά του τά δυό κορίτσια πού περπατοῦσαν έξω ἀπό τήν πόρτα.

Τότε ἡ Έμορφία, νομίζοντας ὅτι ἐσήμανε ἡ τελευταία τῆς ὥρα ἔβγαλε ἐκείνη τῇ φωνῇ πού ἄκουσε ἡ γιαιδιά τῆς.

Ἡ γυφτοπούλα δέν ἐφώναξε ἀλλά ἔτρεξε καί ἄρπαξε τόν σκύλο ἀπό τῇ χανάκα πού εἶχε στό λαιμό του. Τό σκυλί πηδοῦσε, μούγγριζε, προσπαθοῦσε νά χυμῆξη στήν Έμορφία καί ὕστερα νά γυρίση νά τά βάλῃ καί μέ τῇ γυφτοπούλα. Μά ἡ μικρή τόν κρατοῦσε γερά καί μόνο φώναζε δυνατὰ τῆς Έμορφίας :
— Φύγε γρήγορα, Μόρφω μου, καί δέν μπορῶ νά τόν κρατήσω, θά μοῦ φύγῃ !

Μά ἡ Έμορφία στεκόταν σάν μαρμαρωμένη. Δέν εἶχε τό θάρρος νά τρέξῃ νά βοηθήσῃ τῇ Μαρία, μά δέν ἤθελε νά τήν ἀφήσῃ καί μόνη τῆς. Ὅσο γιά τούς μικροῦς μόνιτους βρισκόνταν ἀσφαλισμένοι πίσω ἀπό τῇ μάντρα καί γελοῦσαν βλέποντας τόν φοβερό ἀγῶνα πού ἔκαναν τά δυό κορίτσια.

Έξαφνα ὁ σκύλος, μ' ένα τίνιγμα κατάρρε ν' ἄρπάξῃ τῇ μιᾷ πλευρίδα τῆς Μαρίας καί τραδώντας τήν δυνατὰ μέ τά δόντια του τήν ἀ-

νάγκασε νά τόν ἀμολύσῃ. Μόλις βρέθηκε ἐλεύθερος χύμηξε κατὰ πάνω τῆς, τήν ἔρριξε χάμω, τήν ποδοπάτησε καί ὕστερα τήν ἐδάγκασε στόν ὦμο μέ μανία. Ἡ Μαρία ἔδραλε μιᾷ φωνῇ καί λιποθύμησε.

— Χριστέ καί Παναγία ! φώναξε ἡ κυρά Μαρία πού ἐφθανε ἐκείνη τῇ στιγμῇ τρέχοντας. Τό ἔφαγε τό κορίτσι. Γιά τό Θεό, θά εἶναι λυσσασμένο.

Σκυλί λυσσασμένο ! Οἱ μικροί μόνιτους ἔπαψαν νά γελάνε. Σκόρπισαν μέσ στόν κήπο καί κρύφτηκαν ὅπου καλύτερα μποροῦσε ὁ καθένας.

Μά δέν ὑπῆρχε πιά κανένας κίνδυνος. Γιατί μόλις ἐφώναξε ἡ κυρά

Μαρία ἀκούστηκε ένα δυνατό σφύριγμα καί ὁ σκύλος, ἀκούγοντάς το στάθηκε. Δεύτερο σφύριγμα ἀκούστηκε ἀπό κοντύτερα καί σέ λίγο φάνηκε τό χασαπόπουλο καί εἶδε τήν κυρά Μαρία κρατώντας τήν Έμορφία πού ἔκλαιγε καί κοντὰ στό σκυλί του ένα κορίτσι πεσμένο ἀπίστομα.

— Μούργω ! τί ἔκανες αὐτοῦ ; φώναξε μέ αὐστηρή φωνή. Έδω, Μούργω !

Ὁ Μούργος ἔρριξε μιᾷ θυμωμένη καί λυπημένη ματιά στή δύστυχη γυφτοπούλα κι' ἔτρεξε κοντὰ στόν ἀφεντικό του.

— Μήν τόν ἀφήνῃς νά ἔρθῃ κοντά σου κι' εἶναι λυσσασμένος, φώναξε στό παιδί ἡ κυρά Μαρία.

— Λυσσασμένος ; ὅχι δά, κυρά Θειά, μή μοῦ τόν κατηγορεῖς τόν Μούργω μου, δέν εἶναι λυσσασμένος.

Καί χάιδεψε τόν σκύλο καί τοῦ ἔλυσε τ' ἀγκάθι ἀπ' τήν οὐρά του. Ὁ καυμένος ὁ Μούργος πηδοῦσε γύρω στόν ἀφεντικό του μέ χαρά, τοῦ ἔγλυψε τά χέρια του καί γρύλλιζε σάν νά τοῦ ἔλεγε : «Σὺ μονάχα μέ καταλαβαίνεις, σύ».

Ἡ κυρά Μαρία, ἀφοῦ ἡσύχασε πώς ἡ Έμορφία δέν κινδύνευε νά πάθῃ τίποτε, πῆγε κοντὰ στή γυφτοπούλα καί τήν σήκωσε. Τό κοριτσάκι φαινόταν σάν πεθαμένο καί τό ἄσπρο πουκαμισάκι τῆς πού τό εἶχε φορέσει τό πρωτὶ μέ τόση χαρά, ἦταν κατακόκκινο ἀπό τό αἷμα.

— Καμάρωσε τί ἔκανε τό θηρίο ! φώναξε ἡ κυρά Μαρία στό χασαπόπουλο. Ὁταν ἔχῃ κανεῖς τέτοια θηρία ἀνήμερα δέν τὰ παίρνει μαζί του, τὰ κρατᾷ δεμένα, ἀκούς ;

— Μὲ συγχωρεῖς, κυρία Μαρία, δέν φταίει τό σκυλί.

Κοίταξε τί τοῦ εἶχαν δεμένα στήν οὐρά του. Ὁ καυμένος μέ περίμενε φρόνιμα-φρόνιμα ἔξω στήν πόρτα τοῦ παπᾶ-Γιώργῃ δέν ἤθελε ἡ κυρά καπαδιά νά τόν ἀφήσῃ νά μπῇ μέσα γιά νά μὴ φοβηθῇ ἡ γάτα τῆς πού ἔχει μωρά. Κι' αὐτό τό παλιοκόριτσο βρήκε καιρὸ καί τοῦ ἔδωσε ἀγκάθια στήν οὐρά του.

— Δέν τὰ ἔδωσε αὐτή ! φώναξε ἡ Έμορφία, μέ φωνή πού τήν ἔκοβαν οἱ λυγμοί. Τὰ ἔδωσαν κάτι παλιόπαιδα γειτονόπουλα. Ὁ σκύλος σου ἦρθε νά μέ δαγκάσῃ ἔμένα καθὼς στεκόμουν ἔξω ἀπό τήν πόρτα καί ἡ Μαρία ἔτρεξε καί μέ γλύτωσε. Τήν καίμενη τῇ Μαρία.

Τό χασαπόπουλο τᾶχασε. Γονάτισε κοντὰ στή Μαρία, τήν κοίταξε καλά καί τήν ἀκροάστηκε γιά νά ιδῇ ἂν ἀνέπνεε.

Δέν εἶναι πεθαμμένη, εἶπε. Μόνο νά τήν γδύσῃς, κυρά Μαρία νά τήν βάλῃς στό κρεβάτι καί νά τῆς πλύνῃς τήν πληγὴ μέ κρύο νερό, ὥσπου νά ἔρθῃ ὁ γιατρός. Μόλις γυρίσω στό χωριό, εὐθύς θά σοῦ τόν στείλω. Θά τόν πληρώσω ἐγώ καί θά τόν παρακαλέσω νά μὴν πῇ κανενὸς τίποτε καί τό μάθη ὁ ἀφέντης μου. Έχε, γειά, κυρά Μαρία !

— Στὸ καλὸ, παιδί μου.

Καί τό χασαπόπουλο ἔφυγε παίρνοντας μαζί του καί τό σκυλί του.

Ἡ κυρά Μαρία πῆρε τήν ἀνάσθητη γυφτοπούλα στήν ἀγκυλιά τῆς, τήν ἔαπλωσε στό κρεβάτι τῆς Έμορφίας, τήν ἔγδυσε καί τῆς ἔπλυνε τήν πληγὴ τῆς μέ κρύο νερό. Ἡ γυφτοπούλα ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς μά καθὼς συνῆλθε ἄρχισε νά στενάζῃ καί νά βογγᾷ γιατί τὰ δόντια τοῦ Μούργου εἶχαν χωθεῖ πολὺ βαθειὰ στό κρέας τῆς καί ἦταν ἐλεεινὸ θέαμα νά βλέπῃ κανεῖς τίς μαῦρες ἐκείνες τρύπες καί τό πηγμένο αἷμα γύρω.

Ἡ Έμορφία ἔκλαιγε ἐνῶ κρατοῦσε τῇ λεκάνῃ μέ τό κρύο νερό καί τὰ λινὰ πανιά. Ἡ γυφτοπούλα τήν κοίταξε ἐκπληκτῇ.

— Γιά μένα κλαῖς ; ρώτησε τήν Έμορφία μέ ἀδύνατη φωνή, γιατί ἡ αἱμορραγία τήν εἶχε ἐξαντλήσει.

Ἡ Έμορφία ἔκανε ναι μέ τό κεφάλι καί τὰ δάκρυά τῆς διπλασιάσθηκαν. Τότε ἡ Μαρία χαμογέλασε καί δοκίμασε νά σηκώσῃ λίγο τό κεφάλι τῆς κάνοντας τὰ χεῖλη τῆς σάν νά ἤθελε νά φιλήσῃ τήν Έμορφία, μά ἦταν πολὺ ἐξαντλημένη, τό κεφάλι τῆς ἔπεσε στό μαξιλάρι καί τὰ μάτια τῆς ἔκλεισαν.

— ὦ γιαιδιά μου, φώναξε ἡ Έμορφία μέ ἀπόγνωση, μήπως πεθάνῃ !

— Ὁχι, παιδί μου, ἐλπίζω νά μὴν πάθῃ τίποτε τό καλὸ κοριτσάκι. Γιά κοίταξε πού βρίσκονται καί μέσα στοὺς Ἀτσιγγάνους καλοὶ ἄνθρωποι. Ποτέ μου δέν τό πίστευα. Ἀ, Θεέ μου, νάτον ἔρχεται ὁ Πέτρος μου καί τό φαγητὸ ἀκόμη δέν τό ἔχω ἔτοιμο.

Ἀλλῃ μιᾷ φορὰ τό εἶχα πάθει, τότε πού ἐγεννήθης, ἀλλὰ δέν τό κατάλαβε ἀπὸ τῇ χαρὰ του πού ἔκαμε ένα τόσο ὁμορφό κοριτσάκι. Στάσου ἐδὼ ἐδῶ, Μόρφω μου, κοντὰ στή Μαρία, νά πάω ἐγώ μιᾷ στιγμῇ στό μαγειρεῖο.

Κι' ἀλήθεια ὁ κύρ-Πέτρος γύριζε

σπίτι του μέ ἀνοιγμένη τήν ὁρεξή του ἀπὸ τόν περίπατο καί τόν καθαρόν ἄερα καί μόλις ἄκουσε πὼς τό φαγητὸ δέν ἦταν ἀκόμη ἔτοιμο κατέβασε τὰ μούτρα του. Μά γιά νά μὴ συγχίσῃ τήν μητέρα του δέν εἶπε τίποτε, μά κάθησε καί ἀναψε τήν πίπα του γιά νά περάσῃ ἡ ὥρα.

Ἡ κυρά Μαρία ἔστρωσε τό τραπέζι καί ἐνῶς ἔβαζε τὰ πιάτα διηγῆθηκε στόν γιό τῆς τήν αἰτία τῆς σημερινῆς ἀρρογορίας τοῦ φαγητοῦ.

— Ὅριστε κατάστασι ! φώναξε ὁ κύρ-Πέτρος καί χτύπησε τῇ γροθιά του ἐπάνω στό τραπέζι, κάνοντας ὅλα τὰ πράγματα πού ἦσαν ἐπάνω νά τιναχθοῦν. Νά μὴν ξέρῃ κανεῖς τί μπορεῖ νά πάθῃ, ἀπὸ τήν μιᾷ στιγμῇ στήν ἄλλῃ. Έγώ, ὁ Πέτρος, ὁ

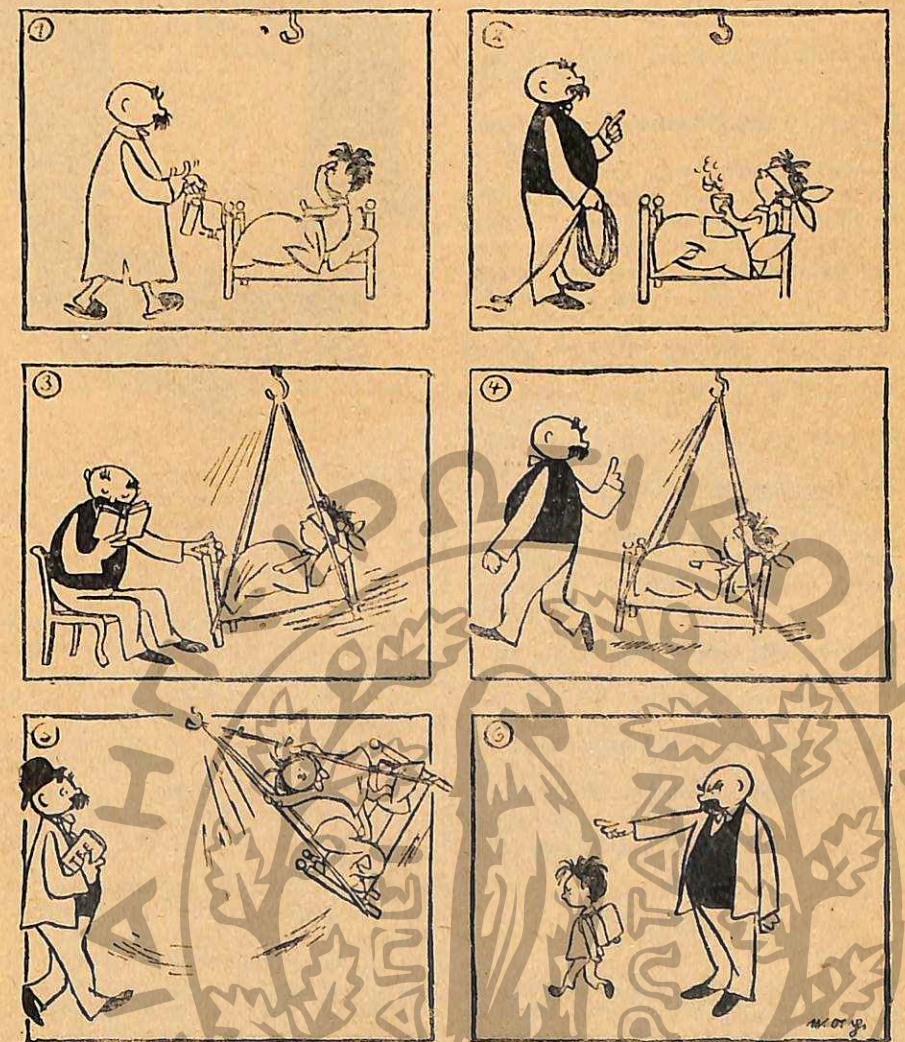
ἀγροφύλακας πού ὅλη μέρα γύριζα στὰ χωράφια γιά νά πιάνω τούς κλέφτες καί νά διώχνω τὰ σκυλιά τοῦ δρόμου, ἐγὼ νά τὰ κυνηγᾶω, καί τήν ἴδια ὥρα ένα παλιόσκυλο νά χυμῆξη ἔξω ἀπὸ τό σπίτι μου γιά νά φάῃ τήν κόρη μου. Ἀχ, νά μὴν εἶμαι ἐδῶ, νά τό πνίξω τό παλιόσκυλο. Μά νά ιδῆς, θά τόν καταγγεῖλῃ τὸν παλιοχασάπη.

— Ὁχι, Πέτρο μου, μὴν τό κάνῃς. Έγὼ τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς δέν θά ποῦμε τίποτε. Δέν φταίει τό παιδί. Εἶναι ὁ Κωστής τῆς κυρά Μιχαλαίνας καί δουλεύει γιά νά ζήσῃ τήν μητέρα του. Ἀν τό καταγγεῖλῃς θά χάσῃ τῇ θέσῃ του. Ἀλλωστε εἶπε πὼς θά στείλῃ τόν γιατρό.

(* Ακολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ Σ' ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Γιά νά μὴν πάῃ στό σχολεῖο ὁ Παυλάκης κάνει στόν πατέρα του τόν ἄρρωστο. Ὁ πατέρας του κοιμᾷ τό κρεβάτι του μέ σχοινὶ ἀπὸ τὸν χαλκὸ τῆς κουνουπιέρας, γιά νά κουνιέται λίγο καί νά νανουρίζεται ὁ ἄρρωστος μὴπως κι' ἀποκοιμηθῇ. . . Ἀλλὰ ὁ ἄρρωστος ἐπαφλεῖται. Κι' ὅταν γυρίσῃ ὁ πατέρας του, πού βῆκε νά τοῦ πάρῃ γιαιδιά, τόν βρῖσκει νά κἀνῃ κούνια μέ τό κρεβάτι του ὡς τό ταβάνι ! — Ἀ, ἔτσι ; στό σχολεῖο σου γρήγορα, ἀμελέστατε, κατέγραψε, ψεύτη ! Ἐμπρός !

* Ἀνεκδοτὴ ὑπὸ τοῦ Μπετόβεν

Πολλές παρομοιώσεις που καταντούν κουραστικές. — «Ο ψεύτης πιασμένος στο φέμα του» της Τρελλής Πεταλούδας. Γνωστό ανέκδοτο όχι τόσο καλά μεταφρασμένο. — «Αφρημάδα ή κουφαμάρα» της 'Ελένης 'Ιωακειμίδου. Στην Σ.Σ.Σ.δημοσιεύονται μόνον κομμάτια με ψευδώνυμο. Τό θέμα δεν είναι κακό, αλλά η περιγραφή τό άδικη. 'Ιδίως ή αρχή έπρεπε νά ήταν διαφορετική. — «Ανθρώπινη άδιαφορία» της Τόμπολας. Πολύ τραγικό. 'Ο τίτλος άκατάλληλος. Τό νά γιορτάζουν στο ένα σπίτι, ενώ στο άλλο κλαίνε, αυτό δεν είναι άδιαφορία, είναι σύμπτωση. — «Διάλογος του Γολγοθά» του Ναυτάκι. Είναι ένα άποσπασμα πολύ μέτρια μεταφρασμένο από τό δράμα του Μπάχ: «Τά πάθη του Χριστού», χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. — Θα εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: **Ρεζεντάν** (ένεκρινα τό ελεύθερο ψευδώνυμο της φίλης μας) στις λύσεις του 1938 εξακολούθησε νά βάζει τό παλιό σου έλαβα και τό κομμάτι σου που θα τό διαβάσω με τή σειρά του δεν πειράζει που τό γράμμα σου ήταν σύντομο, θα με αποζημιώσω τό έρχομενο). **Ουέβερελν** (είδες πως ο 'Ανάνιας σ'ε έκαμε τό «πρωτοχρονιάτικο δώρο» του... ευχαριστώ για τίς εύχές) **Σεληνιώτικον 'Ορίζοντα** (τά δυό έκείνα ψευδώνυμα που ένέκρινα, άνήκουν σέ συνδρομητές που ένέγραψε ο αδελφός σου, και μαζί του συνεννοήθηκαν γι' αυτά: έλαβα και τή Συλλογή σου) **Ριν-Τιν-Τιν** (ευχαριστώ πολύ) και τό χρόνου καλύπτει, δηλαδή με τή μαμμά καλά, με δώρα και... χωρίς βροχή) **Δύραν του 'Απόλλωνος** (έστειλα, τά φυλλάδια δεν έχουν γραμματόσημα, γιατί μπαίνουν όλα μαζί στο φάκελλο κάθε πόλης: θάργησουν άκόμα αυτά τάποτελέσματα) **Γιατρουδάκι** (σου τό ένέκρινα και χαίρω πολύ γράφε μου) **Σκυριανόπουλο** (δεκτές) **Ασδωναίον** (λύσεις έγκαίρως έλήφθησαν) **'Ελληνοπούλαν** (έλαβα) **'Εδουάρδον Κωνσταντινίδην** (έστειλα) **Μαριολούλουδο**, **'Ικαρον** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 15 'Ιανουαρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 287ου Διαγωνισμού Λύσεων, ΑΙ λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τής 28 Μαρτίου.

84. Δεξιόγριφος

Γιος του Πριάμου ήταν τό πρώτο μου, 'Ολεθρος όμως για τή δόλια Τροία. Και νέος Ιερέας τό δεύτερο Σ' ένα νά τής Ρέας στη Φρυγία. Αυτά τά δυό μαζί, βασίλισσα 'Ονομαστή μ'ε κάνουν στην Περσία. 'Αρτανιάν

85. Συλλαβόγριφος

Λεξιτά, απογορεύει.
Μά νήσο άν τής κολλήσης.
Αυτό σέ κάθε πρῶγμα
Μπορείς νά τό μετοήσης.
Δεξασμένο 'Ακροτήρι

86. Στοιχειόγριφος

Παλιός σοφός μεγάλος
Τό κεφάλι του τ'άλλ'είκει,
Πιο μεγάλος για νά γίνη.

Μόνο γίνεται πιο λάλος,
Σάν πουλί που όλο φωνάζει
'Ασκεφτα και μ'ε παιδίζουνει.
Λεωνή Καμελία

87. Τονόγριφος

'Ενας άπ' τους Πτολεμαίους,
'Αν στο τέλος τονισθεί,
Ζώο δειλότατο θα γίνη
Και στους θάμνους θα κρυφθῇ.
Γαλανομάτα

88. Τρίγωνον

* * * * * = Νήσος
* * * * * = Εύκολύνει τήν συγκοινωνο-
* * * = Κοινή προστακτική. [νίαν
* * * = 'Αντωνυμία.
* * * = Σύμφωνον.

Και καθέτος τά αυτά.

Σκλαβωμένο Νησί

89. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Κοιτής.
2736 = Τής θαλάσσης.
36741 = Νήσος.
4136 = Αίσθητον διά μι'ας μόνον αι-
52741 = 'Ορυκτόν. [σθήσεως
6741 = Αίχμηρό διά νά έμπήγεται.
7232 = Ζώνον έξωτικόν.

Αίγλη

90—92. 'Απρόοπτοι έρωτήσεις

- 1.—Μιά ρέγκα, όταν είναι παστωμέ-
νη και καπνισμένη, τί είναι;
- 2.—Ποία γλώσσα έχει κόκκαλα;
- 3.—Σε ποιά δοχεία δεν χωρεί νερό;

Καταιγίς

93. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν φωνηεντόλιπον τύπου

* - * * - * *

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις: τά δέ τρίτα γράμματα ρωμαίων αυτογράφοι:

1, Σημείον του όρίζοντος, άνεμος 2,
'Ακρωτήριο της 'Ελλάδος 3, 'Εντομον
λάλον 4, 'Ομηρικος ήρωας 5, Θυγάτηρ
του Πριάμου. Σκιά

94. Μικτόν

ο-οιειε-στ-φλσφν

Βέριος Πόλος

95. Γριφος

τρα	τρα	α		
δε	τρατρα	κι'	Κώβ	ε'
	τρα	τρα	α	α
	τρα	τρα	α	Μουσίστα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ 46

606. 'Ιναλία (ήττα, λεία).—687. 'Αδης (ά, δίς).—608. Σιτάρι-άστερι.—609. 'Η τούπα.—610. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ (τόμος, όμμα, λαμός, 'Ελλάς, μέλισσα, Αίολος, 'Ιστιαίος, Σαλαμής).—611-615. Διά του Ρ: **ρίξα, Ρήνος, μέρος, Πύρρος, έρις**.—616. ΑΘΗΝΑ ('Αλέξανδρος, Θήβαι, 'Ηρακλής, Νεϊλος, 'Αρταξέρξης).—617. **Μή έσο άπρόσεκτος** (μ' έσω, α προς έκτός).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—177]

Δνίς Καλουδών δεν θα με άνακαλύψης.
Άδικα προσπαθείς.

Ταχυδρόμος της Λυών

[ΛΘ'—178]

Αλληλογραφώ και ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους ες. Γράφατε: Δνίδα Φωφώ 'Ιωακειμίδου, Βουκουρεστίου 8, Κατάστημα «Εται», 'Αθήνας, δια α-β.
Ρέπορτερ

[ΛΘ'—179]

Σ13, γιατί άνεσώθησαν οι Μποναμάδες;
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΛΘ'—180]

Παριζιάνικο Χαρίνι, ή Κυρίαρχε Διαπλάσσοκομου. Για τήν σπουδαία σου άποκάλυψη θερμά συγχαρητήρια!!
Ρόμπερ Τεύλορ

[ΛΘ'—181]

Με τήν έναρξιν του νέου έτους χαιρετώ τους φίλους μου και συνεχίζω άλλη λογραφίαν. «Δεκατρείς», με μεγάλην μου ευχαρίστησιν θα άνελάμβανα νά σ'ε αντιπροσωπεύσω στην Κύπρον. Δίσις: Σταύρον Σωκράτους, Κιδώτιον 104, Λεμεσόν Κύπρου.
ΣΙΑΗΡΟΥΣ ΔΟΥΕ

[ΛΘ'—182]

Χαιρετώ Διαπλάσσοπουλα, Νινέττα-Εαν-θῆ 'Ελληνοπούλα (Βυζαντινόν Μουσείον). Καστρινή Κρητικιά (χορεύετε θαυμασία). Βαλεντινόν (Νά σιά... ές). Εύάν-ναν 'Ανδαλούζα (χαιρετισμούς από... Μαριτάναν). Γαρούφαλο (δεν σ'ε ξαναείδα). Εύτυχίαν (περιμένουμε après midi).
ΣΗΜΕΘ

[ΛΘ'—183]

Περιμένω κάτι από τό διαπλάσσοκομο. 'Αδιαφορώ για άποκαλύψεις. Προτείνω ετά διαπλάσσοπουλα-ες 'Ηρακλείου διοργάνωσιν συλλόγου. Δισβολάκι «Α», Κολομπίνα περαστική. Γράφατε: Γαβαλάν 'Ιατρίον 'Ηράκλειον.
ΣΗΜΕΘ

[ΛΘ'—184]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑΣ»
«PENTAΘΛΟΝ»

Διαγωνισμός: Φιλολογικός ('Ελεύθερος).

Διαγωνισμός: Μ. Μυστικών.

Διαγωνισμός: Εύθυμογραφήματος ή Ψευτιάς.

Διαγωνισμός: Σκίτσων ('Ελεύθερος).

Διαγωνισμός: Λύσεων ('Ενός τών φυλλαδίων 6-13).

ΟΡΟΙ: Βραβεύονται 1ος-2ος χωριστά. Συμμετοχή δι'έκαστον διαγωνισμόν διδραχμός. 'Ο βραβευθείς στους περισσότερους θ' άνακηρυχθῇ ΠΕΝΤΑΘΛΗΤΗΣ. Βραβεία: 10 βελία. 'Απαντήσατε σ' όσα διαγωνίσματα θέλετε. Προθεσμία δίμηνος. Δίσις: Δημήτριον Γαβαλάν, Αιόλου 27 Π.Φάληρον «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—185]

ΝΙΚΗ μου δεν μπορώ με λόγια νά δ-μνήσω τή λουλούδινα άλυσίδα που μ'ε ένώνει.
Γλυκογέλαση

[ΛΘ'—186]

Μου σ'ελέν δεν είμαι ή εξαδέλφη σου Ξ. Αλλά μία φίλη της. Θέλεις νά άλλη λογραφήσουμε; Γράψε πρώτη: 'Αλίκη Δάλλου, Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 55 Γραμματοθυρίς 5 Θεσσαλονίκη.

Μυστηριώδης 'Αγνωστος

[ΛΘ'—187]

Δούξ 'Ομπλιγκαντί περαστικά σου διακόπτεις άλλη λογραφία;

Μυστηριώδης 'Αγνωστος

[ΛΘ'—188]

Βαλεντίνε πως πάει ή άλλη λογραφία με τή Λιάνα; Μυστηριώδης 'Αγνωστος

[ΛΘ'—189]

Τήν ευγενικά Διαπλάσσοπούλα από τήν 'Αλεξάνδρεια μύρια ευχαριστώ, που με θυμήθηκε στη γιορτή μου. Γράψε μου καλή μου τ' ένομά σου.
Γλυκογέλαση

[ΛΘ'—190]

Παρουσιάστε άρμ! εισέρχεται ο Ταγματάρχης εις τό σαλονάκι της Διαπλάσεως.